

[Stinus.]

ministerens forsikring om, at Danmark ikke opretholder importrestriktioner, der særlig er rettet mod indførslen af varer fra udviklingslandene.

I udenrigsministerens redegørelse blev understreget, at Danmark lever op til de handelspolitiske forpligtelser, vi i GATT, Den almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel, har påtaget os over for udviklingslandene. Det er imidlertid et spørgsmål, om det er nok, at vi lever op til disse overenskomstmæssige forpligtelser, og selv om vi altså ikke opretholder importrestriktioner, der særlig er rettet mod indførslen af varer fra udviklingslande, vil de restriktioner, der vitterlig findes, vel ofte ramme varer netop fra udviklingslandene.

I redegørelsen tales om internationale råvarearrangementer for at stabilisere priserne på et for alle parter rimeligt niveau, og det nævnes, at der efter UNCTADs oprettelse er sket en intensivering af bestræbelserne for på internationalt plan at bidrage til en løsning af råvareproblemerne. Det haster. Faldende eksportpriser har i flere tilfælde medført tab for udviklingslandene af en størrelsesorden, som er større end den samlede udenlandske bistand i samme periode. Dertil kommer, at renter og afdrag beslaglægger en stadig større del af udviklingslandenes eksportindtægter. Således udgjorde renter og afdrag i 1967 ca. 28 pct. af Argentinas og Indiens eksport og mere end 30 pct. af Brasiliens, skønt dette land nyelig havde opnået en henstandsordning. For Indiens vedkommende voksede gældsbyrden fra 15 pct. i 1961 til de allerede nævnte 28 pct. i 1967. Dette er baggrunden for påstanden om, at de rige lande tager mere tilbage i form af handel, end de yder i form af bistand. Det haster altså med, at bestræbelserne intensiveres. Så meget mere alvorligt er det, at man i udenrigsministeriets rapport fra UNCTAD II kan konstatere, at konferencens drøftelse på intet område førte så vidt som til internationale foranstaltninger med umiddelbare økonomiske virkninger for udviklingslandene. Og et andet sted i rapporten hedder det, at ingen af de omhandlede forslag står over for gennemførelse i en nærmere fremtid. Disse triste konklusioner er naturligvis ikke et dansk ansvar, men udenrigsministeriets beretning og andre rapporter fra UNCTAD

II viser klart og tydeligt, at det i hvert fald er de rige landes ansvar, og Danmark er også et rigt land.

Der blev af UNCTAD II vedtaget en resolution om, at der skal indledes overvejelser om en generel rammeaftale for råvarearrangementer. At der skal indledes overvejelser, er i sig selv et svagt udtryk. Er udenrigsministeren i stand til at oplyse, om sådanne overvejelser er indledt? Jeg kunne også ønske mig oplysning om, på hvilket plan disse overvejelser skal finde sted.

En anden UNCTAD II-resolution opfordrer alle interesserede medlemslande til at tilslutte sig de eksisterende samarbejdsorganer på råvareområdet. Er Danmark et sådant interesseret medlemsland, og om hvilke samarbejdsorganer andre end FAO, hvoraf vi jo i forvejen er medlem, kan der i givet fald blive tale?

I udenrigsministerens redegørelse afsluttes afsnittet om handel med råvarer med nogle bemærkninger om, at det næppe vil kunne hævdes, at der på UNCTAD II-konferencen blev opnået store resultater på råvareområdet. Størstedelen af forslagene blev henvist til fornyede drøftelser i UNCTADs styrelsesråd og råvarekomité.

Teresa Hayter skrev i Mellemløbet Samvirkes „Kontakt“, nr. 4, 1968, som sin vurdering af konferencen, at der næsten ingen resultater kom ud af de mange anstrengelser, og endnu alvorligere konkluderede hun:

„Der var intet tegn på, at det langsigtede problem, hvordan verdenshandlens fordele i højere grad kan komme de fattige lande til gode, overhovedet blev taget op til alvorlig drøftelse“.

Det er en alvorlig anklage, og Teresa Hayter lægger ikke skjul på, at det er de rige lande, hun anklager.

Jeg skal derefter gå over til afsnittet om handelen med forarbejdede varer. Hvor ønskelig en stabilisering af råvarepriserne end måtte være, så er og bliver der dog kun tale om korttidsløsninger, for på længere sigt er det ikke i et udviklingslands interesse at få konserveret sin stilling som leverandør af nogle få råvarer. Der er mere perspektiv i fremme af industrialisering og landbrugsreformer, så udviklingslandene kan sprede produktionen over et større vareområde